

Otroci mojega otroštva s spoznavanjem narave v šoli nismo imeli posebne sreče - ne spominjam se, da bi naravo kdaj spoznavali v naravi. Otroci naše hiše tudi nismo imeli te sreče, da bi nam veliko brezno v poznavanju živih bitij in narave znali zapolniti naši starši. Od ptic, denimo, smo spoznali komaj kako srako več od kosa, siničke ali vrabčka, vsi drugi pernati obiskovalci so bili pač 'ptički'. Imeli pa smo to velikansko srečo, da sta se od prednikov iz roda v rod prenašala ljubezen in spoštovanje do vsega, kar živi.

Nemara je rodbina Vrtnarjev, to je bil namreč njihov poklic, vzniknila prav iz takšne naklonjenosti, nedvomno pa so si pri garaškem delu z občutljivim rastlinjem izostri-li občutek za to, kar je živo in lepo. In čeprav vrtnarstvo za našo generacijo otrok ni bilo več vir za preživetje, smo na zahajajoči vrtnariji, ki ni sledila mehanizacijskemu razvoju v tovrstni dejavnosti, še lahko ujeli trenutke skrbnosti, spoštovanja naravnih zakonov življenja in, kar je ravno toliko vredno, prisluhnili številnim modrostim in zgodbam iz življenja starih Vrtnarjev. Najbolj od vseh se mi je v srce zapisala pripoved o dedu, ki je kot majhen deček nekega dne na trebuhu ležal na travniku, z ročicami podpiral glavo in se tako le pogovarjal z marjetico: »Ne bom te utrgal, ne. Cveti in hvali svojega Stvarnika!« Ta isti ded je kasneje spoštovanja do življenja učil tudi svoje otroke in ničkolikokrat je menda ustavil trganja željne otroške ročice z ljubečim: »Pusti, naj živi.«

Urša Koce, urednica

»Imena ptic, rastlin in drugih 'zveri' so se v tej mlahavi malhi znanja začela nabirati kasneje. Nabirajo se še vedno - pa ne le imena, tudi poznavanje njihovega načina življenja, potreb in navad. Študij biologije k temu resda prinese svoj delež, ki pa je vendarle daleč od celote. Mojemu mozaiku bo vedno manjkalo še nekaj, a vesela sem, da se je z življenjem v DOPPS-u tako neustavljivo začela polniti prav ptičja vrzel.

Verjamem, da ste imeli mnogi izmed vas, dragi člani in članice DOPPS-a ter bralci in bralke revije Svet ptic, to srečo, da ste se, še preden ste spoznali društvo in revijo, že spoznavali in zblíževali z očarljivimi pernatimi bitji. Spet drugi ste prvo žlico zajeli prav tu, med ptičarji. Ne verjamem pa, da bi se, eni ali drugi, s pticami tako ali drugače mogli dokončno zasititi. Ptic in njih življenja v tej hiši namreč ne strežemo na krožniku - strežemo jih v barvitih podobah, pripovedih o njihovem življenju in okolju ter težavah in napredku, ki jih v njihovo življenje vnašamo ljudje. Zavedamo se, da poznavanje imen in znanost sama po sebi še zdaleč ne bosta rešila življenja vrst na našem planetu. Sama ga ne bo rešila niti peščica zagrizenih naravovarstvenikov. Moč znanja in moč zagovorništva sta brez moči številnih ljubečih src le glas vpijočega v puščavi. Svet ptic, naša skupna sreča, bi vam zato v domove še naprej rad nosil ornitološko in naravovarstveno védenje, vas seznanjal z društvenim življenjem in projekti, vas vzpodbujal k sodelovanju pri varstvu ptic in njihovega življenjskega okolja, vas vabil k druženju, skozi vse to pa v nas vseh krepil pozitiven odnos do ptic, ki bodo nekoč preživele morda ravno zaradi našega ubrane-ga in odločnega: »Pustite, naj žive!«

Ob tem vas vabim, da našo društveno revijo pomagajte oblikovati, plemeniti in razvijati s svojimi predlogi, pripombami in prispevki. Ne bojte se postaviti svojega kamenčka v mozaik: vrzeli, ki čaka na vas, ne more zapolniti nihče drug!

Prisrčna hvala avtorjem, ki ste 'napolnili' prvo letoš-njo številko, v naprej hvala za velikodušnost pa vsem, ki svoje članke in fotografije še boste prispevali.

Sedaj pa ste vsi vabljeni, da 'zagrizete' v revijo, ki je pred vami!